

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΥΡΙΕ ντέ Μοντγκομερύ, ελτε ή "Αρτεμς,
προσαλώντας τόν κόμητα 'Ιάκωβο κοντά
της.

'Εκείνος πλησίασε με τὸ στήθος φου-
σκωμένο ἀπ' τὴ συγκίνησή του καὶ χωρέ-
τησε ἀδέξια.

— "Ω! πόσο περίλυπος φαίνεσθε, κύ-
ριε Μοντγκομερύ, ελτε τότε ή "Αρτεμς.

— Περιλύτως μέχρι θανάτου, κυρία.

— Καὶ γιατί αὐτό, Θεέ μου;

— Μήπως τὸ ξέρω κ' ἐγώ, κυρία μου.

Τότε ή "Αρτεμς τοῦ Πουατιέ στάθηκε μπροστά σπὸν 'Ιάκωβο
ντέ Μοντγκομερύ καὶ, ριχνώντας του τὰ πό φλογερὰ βλέμματά της,
τοῦ εἶπε :

— Τὸ ξέρω ἐγώ, κύριε ντέ Μοντγκομερύ. Μ' ἀγαπάτε.

'Ο 'Ιάκωβος ἔγινε κατὰχλωμος. "Επειτα ὅμως, ὀπλισμένος με
περισσότερη ἀποφασιστικότητα, ἀπ' ὅση θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ ρι-
χτῆ μόνος ἀνάμεσα σ' ἕναν ἐχθρικό λόχο, ἀπάντησε με φωνὴ
σκληρῆ.

— "Ε λοιπόν, κυρία! Ναι, σὰς ἀγαπῶ! Τόσο τὸ χειρότερο!

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάντησε ή "Αρτεμς.

— Πῶς εἶπατε; φώναξε ὁ Μοντγκομερύ, τρέμοντας. "Ω! προ-
σέχετε, κυρία! 'Η ἀγάπη μου δὲν εἶνε παιχνίδι. Εἶνε μὰ ἀγάπη
ἐλλοκρινῆς, βαθεῖα, ἀλλὰ ἀπραγματοποι-
ήτη.

— Καὶ γιατί εἶνε ἀπραγματοποίητη;
ρώτησε ή "Αρτεμς.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ 'Ιάκωβος, συγ-
χωρήσατέ με γιὰ τὴν ἐλλοκρινείά μου, μὰ
δὲν ἔχω μάρτη νὰ πᾶω με τὶς λέξεις.
Εἶν' ἀλήθεια ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὁ βασιλεὺς ή
ὄχι;

— Μ' ἀγαπάει, ἀπάντησε ή "Αρτεμς.
ἀναστενάζοντας.

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι μοῦ ἀπαγορεύε-
τε, ὄχι μόνο νὰ σὰς ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ
σὰς φανερώσω τὴν ἀγάπη μου.

Στὸ σημειο ὅμως αὐτό, ή "Αρτεμς τὸν
διέκοψε με προσωπικὴ ἑλιξη κ' ἀξιοπρέ-
πεια καὶ τοῦ εἶπε :

— Φάνεια, κύριε ντέ Μοντγκομερύ.
"Ας διακόψουμε, σὰς παρακαλῶ, αὐτὴ τὴ
συσήτη.

Κι' ἀφοῦ χωρέθηκε ψυχρὰ, ἀπομακρύν-
θηκε, ἀρίνοντας τὸν διστυχιζόμενο κόμητα
κυρνωμένο ἀπὸ χίλια ἀντίθετα συναισθη-
ματα : ζήλοτητα, ἔρωτα, μῖσος, πόνο καὶ
χαρὰ. "Ἦξερε λοιπόν ή "Αρτεμς τὴ μυ-
στικὴ ἀγάπη ποὺ ἔκλεινε μέσα στὴν καρ-
διά του γι' αὐτήν;

Τὴν ἄλλη μέρα, ή "Αρτεμς τοῦ Πουα-
τιέ ἔλεγε στὸ βασιλεῖα Φραγκίσκο Α' :

— Δὲν ξέρετε, Μεγαλειότατε; 'Ο κό-
μης 'Ιάκωβος ντέ Μοντγκομερύ εἶν' ἔρω-
τευμένος μαζί μου.

— "Ε! "Ε! ἀπάντησε γελώντας ὁ Φραγ-
κίσκος. Οἱ Μοντγκομερύ εἶνε πολὺ ἀρχαία
οἰκογένεια κ' ἔξ ἰσου σχεδὸν εὐγενεῖς, μὰ
τὴν πίστη μου, μ' ἐμένα τὸν ἴδιο. Εἶν' ἐπίσης ἔξ ἰσου γενναῖοι καὶ
τρυφεροὶ πρὸς τὶς γυναῖκες...

— Αὐτὰ βοηθατε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, Μεγαλειότατε; παρατή-
ρησε ή "Αρτεμς με πείσμα.

— Καὶ τί θέλατε νὰ σὰς ἀπαντήσω, ἀγαπημένη μου; εἶπε ὁ βα-
σιλεὺς. Μήπως θὰ θέλατε νὰ κάνω ἐχθρὸ μου τὸν Μοντγκομερύ, ἐ-
πειδὴ κ' αὐτός, ὅπως κ' ἐγώ, ἔχει καλὸ γούστο καὶ καλὰ μάτια...

— "Αν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κυρία ντ' Ἐτάμπ, ψεύθοιρε ή "Αρτε-
μς, βαθεῖα πειραγμένη, δὲν θὰ τὰ λέγατε αὐτά.

Κι' ἔφυγε. "Οταν ξαναεἶδε τὸν 'Ιάκωβο ντέ Μοντγκομερύ, ἔ-
πειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, τὸν κάλεσε κοντὰ της καὶ τοῦ εἶπε :

— "Ε λοιπόν, κύριε ντέ Μοντγκομερύ, εἰσθε πάντα μελαγχολικός;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ κόμης ταπεινὰ. Τώρα μάλιστα
εἶμαι ἀκόμα πιὸ μελαγχολικός ἀπὸ ἄλλοτε, γιατί τρέμο μήπως σὰς
πλήγωσα με τὰ λόγια μου...

— "Οχι, δὲν με πλήγωσατε, ἀλλὰ με θλίψατε μόνο.

— "Ω, κυρία! φώναξε ὁ 'Ιάκωβος. Σὰς ἔθλιψα ἐγώ, ὁ ὁποῖος
θὰ ἔδινε εὐχαρίστως ὅλο μου τὸ σῆμα γιὰ νὰ μὴ χύσετε οὔτε ἕνα
δάκρυ.

— Καὶ ὅμως... καὶ ὅμως... ἔκανε ή "Αρτεμς. Μοῦ δώσατε
νὰ καταλάβω, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, ὡς εὐνοσιμένη τοῦ βασιλέ-

ως, νὰ φιλοδοξῶ τὸν ἔρωτα ἐνὸς εὐγενούς...

— "Ω! δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ σκέψις μου. "Ἦθελα νὰ σὰς πῶ μόνο,
ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε, ἐφόσον ὁ βασιλεὺς σὰς ἀγαπᾶ
καὶ τὸν ἀγαπάτε.

— 'Ο βασιλεὺς δὲν με ἀγαπᾶ καὶ οὔτε κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, εἶπε
ή "Αρτεμς.

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Μοντγκομερύ. Τότε λοιπὸν μπορεῖτε νὰ μ'
ἀγαπήσετε.

— Μπορῶ νὰ σὰς ἀγαπήσω, ἀπάντησε γαλήνια ή "Αρτεμς, μὰ
δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σὰς πῶ, ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Καὶ γιατί, κυρία;

— Γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου, ἔγινα εὐνοσιμένη τοῦ
βασιλέως, μὰ, γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ μου, δὲν μπορῶ νὰ γίνω καὶ
δική σας.

— "Ω! κυρία! φώναξε ὁ 'Ιάκωβος. Τί σημασία ἔχουν ἡ προλή-
ψεις τοῦ κόσμου περὶ τιμῆς. Γιὰ μένα, ὀλόκληρη ἡ οἰκομένη εἰσθε
οεῖς. Τρεῖς μῆνες τώρα δὲν ζῶ παρὰ γιὰ νὰ σὰς βλέπω. Σὰς ἀγαπῶ
μ' ὅλη τὴ φλόγα μᾶς πρώτης ἀγάπης. 'Η θεῖα ὀμορφιά σας με με-
θάει καὶ μ' ἀναστατώνει. "Αν μ' ἀγαπάτε, ὅπως σὰς ἀγαπῶ, γυνίτε
κόμισσα ντέ Μοντγκομερύ, γυνίτε σύζυγός μου...

— Εὐχαριστῶ, κόμη, ἀπάντησε ή "Αρτεμς θραμβευτικά. Θὰ
θυμᾶμαι τὰ μεγάλα κ' εὐγενῆ αὐτὰ λόγια σας. Σὰς εὐχαριστῶ. Μὴν
ἔρχατε ὅτι τὸ πράσινο καὶ τὸ λευκὸ εἶνε τὰ χρώματά μου.

'Ο 'Ιάκωβος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, φίλησε τὸ λευκὸ χέρι
της 'Αρτέμδος, πιὸ περήφανος καὶ πιὸ
χαρούμενος, παρὰ ἂν τοῦ ἔχαν προσφέ-
ρει τὸ λαμπρότερο στέμμα τοῦ κόσμου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Φραγκίσκος Α'
παρατηροῦσε στὴν 'Αρτέμιδα, ὅτι ὁ και-
νούργιος λάτσης της εἶχε ἀρχίσει νὰ φέ-
ρη δημοσίᾳ τὰ χρώματά της.

— Δὲν εἶνε δικαίωμα του, Μεγαλειό-
τατε, ἀπάντησε ἐκείνη, καρφόνοντας τὸ
διαπεραστικὸ της βλέμμα στὸν βασιλεῖα.
Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τοῦ ἀπαγορεύσω
νὰ φέρῃ τὰ χρώματά μου, τὴ στιγμὴ ποὺ
μοῦ προσφέρει τὸ δνομά του;

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Ἀληθέστατα, Μεγαλειότατε, ἀ-
πάντησε ἡ δοῦκαινα, ἡ ὁποία νόμιζε γιὰ
μὰ στιγμὴ, ὅτι ἡ ζήλεια θὰ ξυπνοῦσε
καὶ πάλι στὴν καρδιά τοῦ βασιλέως τὸν
ἔρωτά του πρὸς αὐτή.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κυρία, εἶπε εὐθυ-
μα ὁ βασιλεὺς, μποροῦμε νὰ προσφέρου-
με ὡς γαμήλιο δῶρο σπὸν ἀγαπητὸ μου
κόμητα τὴ θέση τοῦ μεγάλου αὐλαρχοῦ,
ἡ ὁποία εἶνε κενὴ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε
ὁ ντέ Μπρεζέ, ὁ πρῶτος σας σύζυγος.

— Καὶ ὁ κόμης μπορεῖ νὰ τὴν δεχτῆ,
ἀπάντησε περήφανα ή "Αρτεμς, γιατί
θὰ τοῦ εἶμαι πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη σύ-
ζυγος καὶ δὲν θὰ προδώσω τὴν πίστι
μου γιὰ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκου-
μένης.

'Ο βασιλεὺς ὑποκλίθηκε χαμογελών-
τας κ' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ τίποτε. 'Αγαποῦσε πολὺ τὴ νέα του

εὐνοσιμένη, κυρία ντ' Ἐτάμπ, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνδιαφέρῃ περὶ ή
"Αρτεμς.

'Η φιλόδοξη Πουατιέ, με τὸ πείσμα μέσα στὴν καρδιά της, ἔ-
λεγε τὴν ἴδια μέρα σπὸν μεθυωμένο ἀπὸ ἔρωτα 'Ιάκωβο ντέ Μοντ-
γκομερύ :

— Γενναῖε μου κόμη, εὐγενεῖά μου Μοντγκομερύ, σ' ἀγαπῶ!

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο φίλημα.

XIX

ΠΩΣ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ Β' ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗ,
ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΑΚΟΜΑ, ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

'Ο γάμος τῆς 'Αρτέμδος καὶ τοῦ κόμητος ντέ Μοντγκομερύ ὀ-
ρίστηκε νὰ γίνῃ μετὰ τρεῖς μῆνες. Οἱ μῆνες ὅμως αὐτοὶ πέρασαν
καὶ ὁ γάμος δὲν ἔγινε. 'Εν τούτοις, ὁ κόμης ἦταν περισσότερο ἔρω-
τευμένος ἀπὸ ποτὲ. 'Η "Αρτεμς ὅμως ἀνέβαλε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα
τὴν πραγματοποιήσει τῆς ὑποσχέσεώς της.

Τὸ ἔκανε αὐτό, γιατί λίγο καρὸ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθή-
καμε παραπάνω, πρόσεξε πόσο φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματα, τὰ ὀ-
ποῖα τῆς ἔρχοινε δάσας τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ θρό-
νου 'Ερρίκος Β'. Τὰ βλέμματα αὐτὰ ἔκαναν νὰ ξυπνήσουν καινούρ-

'Ο Βασιλεὺς Φραγκίσκος ὁ Α'.

γιες φιλοδοξίες μέσα στην καρδιά της. 'Ο τίτλος της κομίσσης ντε Μοντγκομερύ της φανόταν τώρα άσηματος μπροστά στον τίτλο της εύνοιαμένης του διαδόχου. 'Ετσι το μέλλον θά ήταν δικό της, γιατί ο 'Ερρίκος θά γινόταν μιά μέρα βασιλεύς.

'Ο 'Ερρίκος ήταν τότε μόλις δεκαεπτά χρονών, μιά είχε τέσσερα χρόνια παντρεμένος με την Αικατερίνη των Μεδίκων. 'Όστόσο εξακολουθούσε να παραμένει ένα παιδί άγριο και κλεισμένο μέσα στον έαυτό του. 'Όσο τολμηρός κι' επιδέξιος φαινόταν στην ίππασία, στα δάλλα, στους αγώνες, τόσο δειλός και στενοχωρημένος δειχνόταν στις εορτές του Λούβρου και πρό πάντων μπροστά στις γυναίκες. 'Ηταν άργος στη σκέψη και στην κρίση και γι' αυτό μπορούσε να του επιβληθεί εύκολα ένας άνθρακας με θέλημα.

Τότε ακριβώς, ο 'Αννας ντε Μονμωρανού, ο οποίος ήταν ψυχραμένος με τον βασιλέα, στράφηκε προς τον διάδοχο και άρχισε να τον κάνει, ό,τι θέλει.

Μα σέ λίγο άντελήφθη με τρόπο, ότι ο 'Ερρίκος ήταν ερωτευμένος. 'Απόφαινε τους φίλους, με τους οποίους τον είχε περαιοχίσει, και γινόταν ημέρα με την ημέρα, από άγριος που ήταν πριν, μεγαχολικός και άνευροπάλος. 'Ο Μονμωρανού δεν άργησε ν' αντιφθή, ότι ή 'Αρτεμις ντε Πουατιέ ήταν ή βασίλισσα των σκέψεων του διαδόχου. Αυτό τον ευχαρίστησε, γιατί προτιμούσε την 'Αρτέμιδα, ή οποία και σ' αυτόν τον ίδιο έδειχνε εξαφρετική συμπάθεια απ' όποιονδήποτε άλλην. Κι' άμέσως άρχισε να είνθη και να προσπαθή να διευκολύνη τον νεαρό διάδοχο στο ειδύλλιο του.

'Η 'Αρτεμις τά καταλάβαινε δι' αυτά. 'Όποιόσ, διάταζε άκόμα, γιατί φοβόταν τον βασιλέα και τον κόμητα ντε Μοντγκομερύ.

Μα μιά μέρα που ο Φραγκίσκος, ο οποίος ήταν πάντα άδρός κι' ευγενής και προς ατέες άκόμα τις γυναίκες που δεν άγαπούσε πειά, κουνένταζε μαζί της, εινε τον διάδοχο, ο οποίος παρακολουθούσε από μακριά με ζηλότυπο βλέμμα τη συνομιλία τους.

'Ο βασιλεύς φώναξε άμέσως :
—'Ε, κόρη μί μου, τί κάνετε εκεί ; Πλησιάζετε λοιπόν...

Μα ο 'Ερρίκος, κατάγλωμος και ντροπασιμένος, άρσθ διάτασε μιά στιγμή μεταξύ του καθήκοντος και του φόβου του, το 'Έβαλε στα πόδια, σαν να μην είχε άκούσει.

—'Ω ! τί άγριόμ ! εινε ο βασιλεύς. Πώς έξηγητε σεις, κυρία, μιά τέτοια δειλία ; Είδατε σεις, ή θεά των δασών, είδατε ποτέ έλαφίνα τόσο τρομαγμένη ; 'Ω ! το ήλιθο παιδί...

—Τί θά έλεγε ή Μεγαλειότης σας, αν άνελάμβανα έγώ να διορθώσω τον χαρακτήρα του διαδόχου ; ορίστηκε τότε ή 'Αρτεμις γελώντας.

—'Ασφαλώς θά ήταν πολύ δύσκολο να βοη ή γιός μου πιά χαριτωμένο δάσκαλο, απάντησε ο βασιλεύς. Σας τον παραχωρώ ευχαρίστος.

'Επειτ' από λίγο, ή 'Αρτεμις πήγαινε να συναντήση τον νεαρό 'Ερρίκο Β', 'Ο κόμης ντε Μοντγκομερύ, ο οποίος ήταν της υπηρεσίας εκείνη την ημέρα, έλειπε απ' το παλάτι.

Μόλις λοιπόν ή ώραία εύνοιαμένη βρέθηκε μπροστά στο διάδοχο, του είπε :

—Σας τρομάζω λοιπόν τόσο πολύ, ήρηλότατε ;
—'Ετσι άρχισε τη συζήτηση ή Ποιατιέ και ή συζήτηση συνεχίστηκε.

Πώς την τελείωσε, πως δεν άντελήφθη κανένα από τα έλατούματα του πρόγερτος και θαύμασε όλα του τα λόγια, πως εκείνος την άφησε με την πεποίθηση πως ήταν πνευματώδης και γοητευτικός—και έγινε πράγματα σγνά—σγνά κοντά της πνευματώδης και γοητευτικός— και πως εκείνη έγινε εύνοιαμένη του και έδινε συγχρόνως διαταγές, μαθήματα και την ευτυχία—δι' αυτά αποτελούν μιά αιώνια κομωδία, ή οποία θά παίζεται πάντοτε.

Και ο Μοντγκομερύ ; 'Ω ! ο Μοντγκομερύ άγαπούσε πολύ την 'Αρτέμιδα και ο έρωσ του τον εινε τυφλός. 'Ετσι, ένα βδο στην Αίλη μιλούσαν για το καινούργιο ειδύλλιο της Ποιατιέ, μονάχα αιώτος άγνωστος τα πάντα.

XX
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

'Ας άφήσουμε τώρα την καλή παραμίνα 'Αλοΐζα ν' αποτελειώση τη διήγησι αυτή στον Γαβριήλ, ο οποίος την άκουγε άνυπόμονα.

—'Ο σζυγός μου, ο γενναίος Περού, άνωγει όλους τους θορούβους που κυκλοφορούσαν στην Αίλη για την 'Αρτέμιδα και τις ειρωνείες των αδελφών για τον πατέρα σας. Μα δεν ήξερε αν έπρεπε να ειδοποιήση τον κύριό του, γιατί τον έβλεπε τόσο εύτυχιωμένο, και να του άποκαλύψη τη μηχανοραφία, μέσα στην οποία τον εινε παλέξει ή καταχθόνα αυτή γυναίκα. Μου άνακοίνωσε λοιπόν τις σκέψεις του, γιατί του έδινε πάντοτε φρόνιμες συμβουλές, μιά αυτή τη φορά, δεν ήξερα κι' έγώ τί να τον συμβουλέψω...

('Ακολουθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΗ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Του LECONTE DE LISLE)

Του Μάη τ'α τριαντάφυλλα άπάνω στο κλωνάρι, τ'α γιοσεμιά, της λειμονιάς τ'α άνθη τ'α δροσάτα, δεν έχουν μύρο πιά γλυκό, δεν έχουν τόση χάρη σαν τη δική σου την ποινή, γλυκειά γαλανομάτα.

Κοράλλι εινε τ'α χείλη σου, το γέλιο σου στη χάρη περνά τον ήχο του νερού στα χόρτα τ'α δροσάτα, της λειμονιάς σαν την κοινά τ' αγέρι το κλωνάρι, και του πουλιού που τραγουδεί για σέ, γαλανομάτα.

'Αλλ' όμως του τριαντάφυλλου το μύρο στο κλωνάρι, ο άνεμος στής λειμονιάς τ'α φύλλα τ'α δροσάτα, και το τρεχούμενο νερό που τραγουδεί με χάρη εινε από σέ πιά σταθερά, καιιά γαλανομάτα.

'Απ' τον καρπό που έφυγε με σέ, γαλανομάτα, το φίλημα απ' τ'α χείλη σου που έχουν τόση χάρη, το μύρο τ'α τριαντάφυλλα έχασαν τ'α δροσάτα και τ' άνθη της ή λειμονιά στο κάθε της κλωνάρι.

Και το πουλί δεν τραγουδεί για σέ, γαλανομάτα, άνάμεσα στής λειμονιάς, σπου ρόδου το κλωνάρι, ούτε ροδίσει πειά ή αγήη στα χόρτα τ'α δροσάτα, δεν κελαρύζει το νερό του λιβαδιού με χάρη.

'Αμποτε, πεταλούδα έσύ, ελεύθερη στη χάρη, να ξαναγύριζες σέ με, γλυκειά γαλανομάτα, και θάχε πάλι ή λειμονιά τ' άνθη της τ'α δροσάτα και μύρο τ'α τριαντάφυλλα του Μάη στο κλωνάρι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

(Του OMAP ΚΑΓΙΑΜ)

Σιντρώφοι, να με στείλετε στο μήνμα μουσχαλιμένο με χιμύ από κλήμα. Και να μην εινε θλίψη. Νάνια πανηγύρι. Να κοιμηθώ με τ'α τραγουδία της ζωής που λέγαμε κρατώντας το ποτήρι. Φίλος στον τάφο αν έρθη να με κράξη, παρακαλώ το δρόμο του ν' αλλάξη, κι' άς πάει προς την ταβέρνα ! Προσοχή μη με πατήρη μόνο μέσ' στη σιάνη του κατοπιού της. Κι' έννοια του, μονάχος δεν (θά πη).

Σκόνη θε νάμα, αλλά θε νάμα και.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

(Του A. LAMARTINE)

Πώς θυμάμαι τη μεγάλη του χωριού βαλαινιά, που στον ίσαιο της 'πό κάτου τόσα άνευρα έχω πλάσει που θαμένα τάχο τώρα βαθειά μέσα στην καρδιά, και, θαμένα, χωρίς ότου κρηά μέρα με σιωπάσει. Πόσο ήθελα να τρέξω μέσ' στα πράσινα λιβάδια και τη δίμα μου να σβύσω εις την κροστοαλλίενα βρύσι. Πόσο ήθελα να βλέπω σαν γυρίζουν τα κοπάδια όταν βασιλπιάς ο φίλος κρηφογέροντι προς τη δίμα. Σά να βλέπω το μεγάλο και ψηλό κρημαναριό και το θλιβερό τραγοδι σά να γροθίσηρα του γιωνή με καρδιά λαχταρισμένη σ' αποθύμησα χωριό και σέ κάθε θυμώσι σου την καρδιά μου δερνουν πόνο. Με τ'α μάτια της ψυχής μου ξαντικαρώζω το σπατά με την κάτασπη θωριά του και με την τρανή μουριά, που στη στέγη του τον κόσμο πρωτοέννοιασα παιδία και με άγγιξεν ο πόθος και με πλάνεσε ή χάρά. 'Ω, πατριό ! άγαπημένη, σέ θυμάμαι και δακρύζω και μαζί με σέ θυμάμαι και τ'α παιδικά μου χρόνια. Ξενηπειά, λύσε τα χέρια... Νά μπροστά μου άνταρωζώ ένα σκέλεθρο... το Χάρο ! ή ζωή δεν είν' αιώνια. 'Ω ! πατρίδα, δός βοήθεια και σέ μένα να γυρίσω και στα άγια χρώματά σου το κιβούρι μου ν' ανοίξω κι' εκεί μέσα κάθε πόθο, κάθε άνευρο να πνίξω κι' από πόνοους κρηραμένο το κρημάμα μου να ρίξω.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

(Του ENTIKAP ΠΟΕ)

'Ανατραφίκαμε μαζί και μένει ή άγάπη άκόμα, στις ερημιές γυρίζοντας και τ'α παρθένα δάση. Κι' όταν ο φίλος έβγαυε να μάζ χαμογέλιση, τ'α κρηράδα άσηρανε να δη τ'α σφύρανα πλάτα, κι' έβλεπα έγώ τον ούρανό μέσ' στα δικά της μάτια.

